

отъ Цариградъ. Въ Ангора той бѣше работилъ послѣднитѣ години и бѣше скжталъ нѣкоя пара и друга. Съ тая печалба бѣше купилъ нѣкои подаръци. Имаше по нѣщо за всички: за жена му, за децата му, за братъ му и за нѣкои други близки роднини

Параходътъ все вървѣше.

Солунъ се подаде.

Когато съзре града, сърцето му затупка силно като че ще изкочи отъ гърдитѣ му. Напразно той искаше да не гледа, очитѣ му бѣха вковани тамъ. Слънцето огрѣваше, когато параходътъ пристигна. Мъглата, която покриваше града, дигаше се лека и зданията се показваха.

Хиляди фенери заблещѣха въ морето като звезди, които се приближаваха отъ четири страни на парахода. То бѣха лодкитѣ, които идѣха и заобиколиха наскоро парахода.

Параходътъ спрѣ. Настана неописуемъ шумъ и безредица. Лодкаритѣ прескачаха отъ всѣкъде парахода, викаха, дърпаха пътницитѣ, грабѣха вещитѣ имъ, караха се, блѣскаха се единъ други.

Като видѣ тая блѣсканица, той сви багажа и се отмѣсти на една страна да чака.

Подиръ половина часъ той бѣше на брѣга. Прегледаха му вещитѣ на митницата и той се упъти къмъ града. Не бѣше направилъ три стѣпки, единъ гласъ познатъ, който го развълнува цѣлъ, извика името му. Обърна се и остана поразенъ като видѣ жена си, дветѣ си дѣщери и единия си синъ, че тичаха къмъ него.

Гледаше и не върваше. Всичката му кръвъ се събра въ сърцето му. Тѣ се промъкнаха изъ навалищата, спуснаха се възъ него, прегръщаха го, цѣлуваха го, но той стоеше като вдървенъ, тъмнѣ-